

VOĽBA

Kone kráčali najskôr po dláždenej ceste tiahnucej sa celým mestom a potom zabočili do uličiek, v ktorých po čase dokonale stratila orientáciu. Oni sa tu však viditeľne vyznali aj popamäti. Nik sa s ňou nerozprával, nikto sa jej na nič nepýtal a ona si netrúfla ozvať sa. V teplom letnom vzduchu jej do nosa udieral pach konského potu, výkalov, špiny, hniloby, prachu a krvi.

Naproti tomu lákavé čerstvé vône, ktoré sa skoro ráno šírili z pekárni, Anne pripomenuli, aká je hladná. No ešte dlhšiu chvíľu, ktorá sa jej zdala ako večnosť, musela vyčkať v sedle, až kým skupina jazdcov za zvukov prebúdžajúceho sa mesta nezastala pred veľkým domom.

„Toto je náš katrabský Brloh. Tu počkáme, kým sa otvoria mestské brány a ľudia nimi začnú hŕfnejšie prechádzať. V dave sa ľahšie stratíme. Poď,“ prikázali.

Dvaja ju odvedli dovnútra, ostatní sa postarali o kone.

„Zdravím, Stina, Ador. Koho to vediete?“ začula Anna hlas a vzápätí vo svetle niekoľkých olejových lúčok zbadala troch mladých ľudí šuchtať medzi stolom a dvoma truhlicami s vecami. Oči mali rozospaté a so zíváním balili sedlové tašky. V kozube v kúte sa práve teraz nič nepieklo, ale červené uhlíky prezrádzali, že iba nedávno to bolo inak. Z ich raňajok však ostali iba prázdne hlinené taniere na neupratanom stole.

„Videla tvár Uplakanej,“ odpovedal muž prezývaný Ador. „Je hore niečo voľné? Dvaja sú ešte v stajni.“

„Keď vám prepustím svoju, do ktorej som sa pôvodne chcel vrá-

tiť, až ostatných vyprevadím, tak sú tam dve posteľe. Budete sa musieť nejako potlačiť.“

Ador niečo namrzene zašomral a sadol si ku kozubu. Spať sa zjavne nechystal. Anna ostala zmätene stáť. Stina sa pustila do tichého rozhovoru s jedným v dome, ďalší si ju takmer nevšimli. Iba Ador po nej sem-tam strelil pohľadom, v ktorom sa miešala ľútosť s hnevom. Jedine jeho tvár nenaznačovala, že nedávna Panseova vražda a Annino zajatie boli iba bežným pracovným dňom.

„Poď,“ vytrhla ju zo zadumania Stina a odvieďla ju do malej izbičky s jednou posteľou. Žena hodila jej batoh a dýku od mŕtveho obchodníka do kúta, kým Anna napäto čakala, čo sa bude diať.

„Budeš spať pri stene. O nič sa nepokúšaj. Ak by som aj náhodou zaspala tak tvrdo, že by sa ti podaril nejaký úskok, ostatní sa o teba postarajú,“ hovorila žena pokojne. Vyzerala, akoby mala celkom dobrú náladu a možno ju hrial pocit z dobre vykonanej práce. „Ako ňa vlastne volajú?“

Anna sa na ňu preľaknuto pozrela a potom si spomenula na Rekojove slová.

„Gwind,“ predstavila sa napokon. Znelo to čudne.

„Skadiaľ si, Cudzinka?“

„Neviem. Zjavila som sa tu zrazu úplne z iného sveta...“

Nízka žena s ostrými črtami tváre a orieškovohnedými vlasmi ulízanými do pevného uzla na temene si ju podozrievavo prezerala pichľavými očami.

„Čo si vôbec robila tam dole u Pansea? Prečo si myslel, že mu pomôžeš?“ pýtala sa, kým sa chystala na lôžko.

„Ráno som sa objavila uňho v spálni... Myslel si, že mu chcem ublížiť, tak ma zajal. Jeho magik ma naučil váš jazyk nejakým Darom reči. Keď sa o mne dozvedel viac, myslel si, že ho zachránim vďaka svojim znalostiam alebo veciam, ktoré som mala so sebou. Som z... Ani neviem opísať skadiaľ, no nie odtiaľto. Zjavila som sa tu proti svojej vôli a bez svojho pričinenia. Nič o tomto meste a svete neviem. Neviem bojovať ani čarovať. Nemala som mu ako pomôcť...“

Stina na ňu zazrela. Bolo zrejmé, že jej vôbec neverí.

„Smiem sa aj ja na niečo spýtať?“ ozvala sa Anna nespoko po dlhšom tichu.

Žena prekvapene nadvihla obočie, ale nenamietla.

„Ten muž, čo si ho... no... On stále spomínal nejakých vrahov a občas i Spoločenstvo... Vy ste Spoločenstvo vrahov?“ odvážila sa Anna k priamej otázke.

Ženu to nezaskočilo.

„Čo vieš o Spoločenstve?“

„V podstate nič. Iba on sa o ňom zmieňoval. Báľ sa, pýtal sa ma naň a vtedy ste došli vy a... tak.“

„Aha,“ utrúsila Stina sucho. „Áno, sme zo Spoločenstva. No dosť bolo rečí. Potrebujem sa aspoň trochu vyspať. Lahni si aj ty.“

Anna sa neodvážila viac pýtať. Uložila sa do postele a vystrašene sa schúlila k stene. S otvorenými očami počúvala čoraz pravidelnejší dych ženy za svojím chrbtom.

Čo je to za monštrum? Je schopná len tak zabiť človeka a potom si pokojne lahnúť a zaspáť? Čo sú to za ľudia?

Pred očami sa jej stále znova a znova zjavoval zabitý obchodník, v ušiach jej neprestajne zneli ženine slová. S desivým pocitom si uvedomovala, že tento dom je plný zabijakov. Napriek nesmiernej únave nedokázala zaspáť. Strach o vlastný život jej to nedovolil.

Slnko už bolo vysoko, keď sa jazdci po prostom jedle a bez veľkých príprav vydali opäť na cestu cez severnú bránu a ďalej dláždenou cestou na sever. Anne to prišlo divné, ale u pocestných nevzbudili žiadnu pozornosť. Nešli ani príliš rýchlo, ani príliš pomaly, pohybovali sa tak akurát, aby do pár hodín striasli chodcov, naložené vozy a pomalých jazdcov, a aby pustili ponáhľajúcich sa poslov a bojovníkov pred seba. Až neskoro poobede zišli z cesty a vydali sa lúkou do katrabských lesov.

Sotva vošli do tieňa stromov, všetko stíchlo. Občas počula šuchotajúcu veвериčku, vietor v listoch stromov či fŕkanie koní. Prešli lesom a malými čistinami, kde nad hlavami občas zazreli letiaceho myšiaka. Viac krokom než klusom pokračovali ďalej. Sem-tam sa im na tváre prilepili pavučiny, inokedy museli skloniť hlavy pred vetvami veľkých stromov a na niektorých miestach dokonca zastali, zoskočili zo sediel a krokom sa predrali pomedzi kríky a trnie.

Keď sa pred nimi les opäť otvoril, naskytol sa jej pohľad na osa-

du s nízkymi drevenými a kamennými obydliami s prútenými strechami a malými okienkami so surovou kožou napnutou v rámoch. Zdalo sa, že takto podvečer sú všetci obyvatelia vonku a majú plné ruky práce, ktorú chceli stihnúť, než slnko zapadne. Niektorí sa starali o zvieratá, domy či jedlo, väčšina však zápasila, cvičila, behala, skákala a šermovala na priestranstve medzi domami alebo pri drevených strojoch na okraji. Najmenšie deti veselo pišťali pri hre s drevenými mečmi, staršie sa tvárili vážne a snažili sa napodobňovať dospelých, ktorí na seba útočili neuveriteľnou rýchlosťou v priateľských súbojoch. Nevládla tu ponurá atmosféra, ako by si Anna predstavovala. Ak by obyvatelia osady pred jej očami mali namiesto mečov v rukách motyky či cepy a starali sa o zeleň a obilie, mala by pocit, že sa ocitla v skanzene. Len kostol tu chýbal.

Namiesto neho osade dominoval veľký kamenný dom s dvoma poschodiami a pevnou drevenou strechou. Práve k nemu Ador so Stinou Annu odviekli, kým ostatní sa rozišli za svojimi rodinami. Ador na chvíľu pristúpil k staršej žene, od hlavy po päty oblečenej v bielom. Krátko s ňou prehovoril, ukazujúc pritom na Annu, a opäť sa vrátil k nim.

„Veliteľ tu nie je a nikto iný nemá právo rozhodnúť, čo s tebou. Si síce Cudzinka, ale porušila si zákon...“

„Aký zákon?“

„Pamätáš? Jasne som ti prikázal, aby si sa neotáčala. Musím ťa odviesť do väzenia, kde počkáš na veliteľa. Ak sa budeš brániť, odvediem ťa násilím,“ oznámil stroho.

„Do väzenia?“ Anna takmer nespoznávala svoj priškrtený hlas.

„Čo je? Tváriš sa, akoby si už niekedy vo väzení bola,“ spýtal sa trochu posmešne.

„Zjavila som sa tam... pri druhom zmiznutí... a... oni tam...“

Ador zvažnel a pozorne si ju premeral.

„Zmiznutí?“ spýtal sa. Zastavil ju a postupne sa jej začal vypytovať na všetko, čo mu Stina zjavne nespomenula.

Čím viac rozprávala o svojom svete, o zmiznutiach, čo nevedela predvídať a ovládať, tým viac sa menil Adorov výraz. Najskôr sa tváril nedôverčivo, postupne sa celé jeho telo naplo, až napokon sa

v jeho tvári zračila úprimná zvedavosť. S neskrývaným záujmom si ju premeral, akoby ju videl prvýkrát.

„Čo vieš o Spoločenstve?“ vypadlo z neho, keď dohovorila a dlhšie sa neozývala.

„Len to, že existuje.“

Ador párkrát zamrkal, pokýval hlavou, prstami si prešiel po krátkej svetlej briadke.

„Naozaj ma to mrzí,“ povedal napokon a znelo to úprimne, nie len ako fráza. „Nič sa nedá robiť, musím ťa dať do cely. No nemusíš sa báť, že by tam niekto niekoho zabíjal. Nie sú tam žiadni ďalší väzni. Budeš tam celkom sama.“

Annino telo sa naplo, akoby sa chcelo rozbehnúť, len jej hlava ju udržiavala na mieste. Ruky mala zovreté v päste, nohy sa jej triasli, ale aj tak ostávala stáť. Skôr než si stihla všimnúť akýkoľvek pohyb, priložil jej na krk zbraň. Vzápätí jej ruky znehybnili za chrchtom Stina.

„Poď, Gwind. Nechcem ti ublížiť, ale urobím to, ak nespravíš, čo ti kážeme,“ varoval ju bojovník, no jeho hlas znel pokojne.

Popchli ju vpred a odvedli ju do podzemných častí poschodového domu, ktorý ktosi z nich nazval Radnica. Netušila prečo, nezaoberala sa tým. Chcela ísť len domov.

Ani poriadne nevedela, ako sa ocitla v cele za zatvorenými dverami. Opäť bola sama. Tentoraz však v absolútnej tme. V absolútnom tichu.

„Pustite ma von!“ kričala dokola.

Zúfaly krik sa po čase zmenil v hlasný plač a ona sa schúlila do kľbka. Občas vykrikla, volala svojich väzňateľov, rodičov, strojcu svojho osudu, akoby ju ktokoľvek z nich mohol počuť. Nik však neprichádzal.

Zadusím sa tu! napadlo jej zrazu.

V panike začala liezť štvornožky popri stene napravo. Nespravila ani štyri kroky a už narazila na múr. Cestou nahmatala aj svoj batoh a dýku, ktorú jej tam nevedno načo pohodila Stina, keď ju vsotili do temnice. Pokračovala ďalej popri stene. Narazila do džbánu s vodou a len-len že ho nevyliala. Postupovala vpred, ale stále nie a nie nájsť náznak nejakého otvoru. Už bola takmer naspäť pri dverách.

Zadusím sa tu...